

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **T. C. V.**, nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem Č. K.,
zastoupeného: Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00
Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o
žalobě ze dne 23.3.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2017, č.j. OAM-1027/ZA-
ZA02-HA08-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 23.3.2017 se žalobce domáhal přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2017, č.j. OAM-1027/ZA-ZA02-HA08-2015*, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, §13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu* (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce namítal, že správní orgán nesprávně posoudil jeho situaci, především ve vztahu k (ne)udělení azylu podle § 12, humanitárního azylu podle § 14 a ve vztahu k (ne)udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) a d) zákona o azylu. Žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl, přestože si je žalobce plně vědom v zásadě nenárokového charakteru humanitárního azylu, ale má za to, že právě v jeho případě nastaly natolik závažné a výjimečné okolnosti, vzhledem ke kterým by neudělení humanitárního azylu bylo nehumánní. Jeho zdravotní stav je velmi vážný, když prodělal mozkovou příhodu a byl dlouhodobě hospitalizován v krčské a

domažlické nemocnici; mozková příhoda se o několik let později opakovala, což zanechalo na jeho zdravotním stavu trvalé následky, proto v současné době špatně vidí a částečně ztratil paměť; musí užívat velké množství léků a často jej pobolívá hlava. Na území ČR žije již od roku 2004, postupně se sem za ním přistěhovala téměř celá rodina, aby se o něj starali. Ve Vietnamské socialistické republice (dále jen **Vietnam**) již skoro nikoho nemá a nemá se kam vrátit a lékařská péče ve Vietnamu nedosahuje kvality péče v ČR. Žalobce nerozporuje, že v případě azylu z humanitárních důvodů se plně uplatňuje institut správního uvážení, avšak i správní uvážení musí být v rámci zákonných mezí a je limitováno zákazem libovůle a zákazem zneužití správního uvážení. V souvislosti s institutem správního uvážení žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 26. 5. 2011, č.j. 4 Azs 14/2011-135 a ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003 – 48, ze dne 30. 11. 20014, č.j. 3 As 24/2004 – 79. Dále uvedl, že je třeba, aby se správní orgán v dalším řízení náležitě s § 14 zákona o azylu vypořádal a zda důvody k jeho udělení budou či nebudou dány, pak bude předmětem jeho úvahy a odůvodnění. Žalobce se tedy ve shodě s judikaturou NSS domníval, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Také namítal, že správní orgán pochybil v případě nepřiznání doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu. V rámci azylového správního řízení totiž vyšlo dle žalobce zcela jasně najevo, že mu v případě návratu do domovské země hrozí nebezpečí vážné újmy spočívající v udělení nebo vykonání trestu smrti. Je totiž ve Vietnamu stíhán za drogový trestný čin, neboť si jej tamní orgány nejspíše spojují s trestnou činností jeho kamaráda, se kterým dříve pracoval a kácel dřevo. Za závažný drogový zločin by v případě odsouzení ve Vietnamu mohl hrozit i trest smrti, případně mnohaleté vězení. Vzhledem k tomu, že podmínky ve vietnamských věznicích jsou tristní, je vedle hrozby trestu smrti dán též důvod doplňkové ochrany podle § 14 odst. 1, 2 písm. b), tedy hrozba mučení a jiného nelidského zacházení a trestání v případě jeho vycestování. Žalobce se také domníval, že azylově relevantní je též jeho obava z vymahačů dluhů, neboť se v domovské zemi před útekem ze země zadlužil a nelze se spolehnout na ochranu státních orgánů před případnou trestnou činností vymahačů dluhů vůči žalobcovi.

Nakonec žalobce namítal, že správní orgán pochybil, když se vůbec nevypořádal s možností udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Je přitom zřejmé, že případné vycestování žalobce představuje rozpor s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*).

Napadeným rozhodnutím ze dne 23.2.2017 č.j. OAM-1027/ZA-ZA02-HA08-2015 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že dne 1.12.2015 podal žalobce v pořadí již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že na něj byl vydán příkaz k trestnímu stíhání a zdraví mu neumožňuje se pohybovat.

Při pohovoru žalobce uvedl, že v roce 2007 měl mozkovou příhodu a byl hospitalizován v nemocnici, tato situace se opakovala v letech 2009 a 2011. Musí užívat léky a pravidelně navštěvuje lékaře. Dále uvedl, že jeho společník v podnikání pašoval drogy, za což byl v roce 2005 popraven. Žalobce poukázal na to, že s trestnou činností společníka neměl nic společného, ale obává se, že by to nevysvětlil. Žalovaný však má za to, že žalobce jednal

zcela účelově, jelikož na dotaz správního orgánu z jakého důvodu žádá o azyl až nyní, když se o popravě společníka dozvěděl již v roce 2005 a poslední mozkovou příhodu měl v roce 2001 a od té doby potíže nemá, odpověděl, že tak činí z důvodu, protože mu dne 26.11.2015 skončila platnost výjezdního příkazu. Správní orgán si dále vyžádal vyjádření lékařky MUDr. L. Z., z něhož vyplynulo, že zdravotní stav žalobce byl již stabilizován v prosinci roku 2015. Žalovaný tedy uvedl, že současný zdravotní stav žalobce nelze hodnotit jako bezprostředně život ohrožující a dále poukázal na to, že by bylo logické, kdyby žalobce projevil obavu ze svého uvěznění již při první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by jej státní vietnamské orgány pouze podezíraly z drogové činnosti, jistě by jej zatkl již dávno před jeho odjezdem z vlasti, neboť jeho společník byl zatčen v dubnu roku 2003 a sám žalobce vycestoval z vlasti až v červnu roku 2004. Z uvedených důvodů žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 26.4.2017, se vyjádřil k námitkám žalobce tak, že žádnou z nich neuznal důvodnou a mimo jiné uvedl, že správní orgán v průběhu své činnosti dodržel pravidla formální právní logiky a procesní postupy v souladu s ustálenou judikaturou. Dále konstatoval, že úplně a řádně zjistil skutečný stav věci, na základě takto zjištěného stavu kvalifikovaně rozhodl, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Za lichou považoval žalovaný námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu s ohledem na judikaturu NSS ze dne 4.12.2003, čj. 2 Azs 47/2003-130. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou argumentaci žalujícího v pozici žadatele o mezinárodní ochranu a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy. Žalovaný byl toho názoru, že nelze pokládat rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.r.s. Svůj právní názor opíral též o rozsudky NSS ze dne 1.6.2005, čj. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21.8.2008 čj. 7 As 28/ 2008-75 či ze dne 22.9.2011, čj. 5 Aps 4/2011-36, kde bylo judikováno, že výše uvedené závěry NSS platí obdobně také pro rozhodnutí správních orgánů (viz rozsudek NSS ze dne 12.2.2016, čj. 5 Azs 16/2016-33).

Námitku týkající se míry a úplnosti zjištění skutečností rozhodných v meritu věci vzhledem ke konkrétnímu případu žalovaný odmítl jako účelovou a za argumentaci, která vykazuje znaky paušálního výčtu zákonem stanovených důvodů bez identifikace skutkových a dějových podstat ve vazbě na konkrétní situaci žalujícího. Žalovaný rovněž považoval za liché tvrzení žalobce, že správní orgán v předcházejícím řízení nezjistil skutečný stav věci, pokud sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Svůj právní názor

opřel o rozsudek NSS ze dne 21.9.2006 čj. 5 Azs 221/2005-49 a též o rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005 čj. 2 Azs 92/2005-58 (č. 835/2006 Sb. NSS). Dále žalovaný uvedl, že o humanitární azyl nelze žádat, na jeho udělení není právní nárok, ale ani subjektivní právo - viz rozsudek NSS ze dne 15.10.2004 sp. zn. 3 Azs 12/2003 či rozsudek ze dne 22.1.2004 sp. zn. 5 Azs 47/2003, když správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Z tohoto pohledu považuje žalovaný žalobní návrh za právně irelevantní a za návrh, který nemá zákonnou oporu. Žalovaný je rovněž toho názoru, že sociálně ekonomická situace žalobce ani jeho zdravotní stav (viz list 27 správního spisu) nesvědčí o zvláštním zřeteli hodném důvodu pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. S ohledem na uvedené považuje tuto námitku za mylnou. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně stanovených v § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 28.4.2009, čj. 9 Azs 11/2009-99). Žalovaný se dovolával ustálené judikaturní praxe, viz rozsudek NSS ze dne 31.10.2008 sp. zn. 50/2008 (bod IV). Obsahově konformně konstatuje i NSS ve svém rozsudku ze dne 28.5.2009 sp. zn. 5 Azs 36/2008, bod IV.(i), že pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit stanovená kritéria, což žalující nedoložil a správní orgán ani nezjistil. Žalujícímu v zemi původu nehrozí ani žádná újma, která by byla vzhledem k zákonu o azylu významná (viz. rozsudek NSS ze dne 25.6.2015 čj. 4 Azs 71/2015-54), proto žalovaný považuje námitku nedostatečného posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany za námitku vyvrácenou správním spisem. V podrobnostech žalovaný odkázal na správní spis a na obsah napadeného rozhodnutí.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 23.2.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 26.4.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 23.2.2017 předáno žalobci dne 16.3.2017.

U ústního jednání konaného dne 24.8.2017, jehož se žalobce nezúčastnil, zástupce žalobce setrval na podané žalobě a v podstatě zopakoval důvody uvedené v žalobě, dále uvedl, že se domnívá, že je naplněn důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného odkázal na písemné vyjádření k žalobě i na obsah napadeného rozhodnutí a závěrem setrval na svém návrhu na zamítnutí žaloby, neboť nebyla prokázána nesprávnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí a žalobcova žádost se jeví správnímu orgánu jako zcela účelová s cílem legalizace pobytu a zdůraznil, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným a nelze jí legalizovat pobyt.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i

fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 12 zákona o azylu „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14 zákona o azylu „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná, přičemž veškeré námitky obsažené v žalobě směřovaly především k neudělení humanitárního azylu dle § 14 a doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b) a d) zákona o azylu.

Žalobce ve správním řízení uvedl, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v roce 2007 měl mozkovou příhodu a byl hospitalizován v nemocnici a stejná situace se opakovala i v letech 2009 a 2011. Nyní špatně vidí a částečně ztratil paměť, současně bere léky a dochází na lékařské kontroly. Dále dne 8.12.2015 obdržel správní orgán zhodnocení zdravotního stavu žalobce od lékařky MUDr. L. Z., která uvedla následující: *V současné době se jeví zdravotní stav ve vztahu k žádosti o mezinárodní ochranu jako stabilizovaný. Doporučuji před případnou repatriací interní*

vyšetření. Uváděné léky Tenaxum, Indap, Piramil Combl 10/10 a Milurit jsou relevantní k popisovaným zdravotním problémům. Dne 29.8.2016 žalobce doložil fotokopii dávkování léků od MUDr. V. G., z níž vyplývá, že výše uvedené léky užíval až do srpna roku 2016 a pravidelně lékařku navštěvuje, přibližně jednou za tři měsíce (měření krevního tlaku). Zdejší soud podáním ze dne 14.6.2017 vyzval žalobce, aby ve lhůtě do 1 měsíce doložil důkazy k prokázání svých tvrzení, zejména důkazy k tvrzenému zdravotnímu stavu žalobce, jakož i k jeho trestnímu stíhání ve Vietnamu, avšak k tomuto se žalobce nijak nevyjádřil. Současná situace tedy však nesvědčí o natolik vážných zdravotních komplikacích, pro které by nebylo možné realizovat návrat žalobce do domovského státu. Tomuto závěru koresponduje i vyjádření ze dne 8.12.2015 MUDr. L. Z. ke zdravotnímu stavu žalobce.

Uvedené okolnosti ohledně zdravotního stavu žalobce nepřesvědčily žalovaného o mimořádnosti a výjimečnosti do té míry, že by žalobci bylo možné udělit humanitární azyl a krajský soud danou úvahu přejímá jako správnou. Judikatura NSS dává k danému problému celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je na místě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Je možné odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, ve kterém se uvádí: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální a jeho udělení je tedy vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Takovými důvody jsou např. závažná onemocnění, věk a podobně. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování. Lze tak zrekapitulovat, že udělení mezinárodní ochrany je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu.

Potřebu zdravotní péče žalobce soud nezpochybňuje, nicméně nelze přehlédnout informace o zemi původu, konkrétně např. zprávu IOM (Mezinárodní organizace pro migraci) z října 2015, která je mimo jiné věnována i zdravotnictví. Ze zprávy je zjištělné, že zdravotnické služby může využívat každý, provinční nemocnice specializované na léčbu vážných chorob nabízejí všechny základní diagnostické služby a jsou vybavené nezbytným zařízením. Ve Vietnamu je k dispozici většina běžných generických léků. Soud má tedy za to, že pouhá rozdílná úroveň zdravotní péče, která jako taková je poskytována k léčení daného

onemocnění v zemi původu ve srovnání s úrovní země, kde cizinec žádá o azyl, nemůže být chápána ve smyslu § 14 zákona o azylu. Nelze totiž citované ustanovení vyložit tak, že na tuto ochranu mají nárok všichni žadatelé o azyl, pokud v zemi, kde o něj žádají, je zdravotnická péče na vyšší úrovni než v zemi žadatelova původu, je-li v jejich zemi léčba daného onemocnění zdravotnickými institucemi poskytována (srovnej rozsudek NSS ze dne 26.7.2007, čj. 2 Azs 30/2007-69). Po vyhodnocení informací o lékařské péči ve Vietnamu ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobce, soud neshledal pochybení správního orgánu ani v otázce posouzení o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu.

Soud přisvědčil správnímu orgánu i v otázce nedůvodnosti udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, který ve svém rozhodnutí uvedl, že „bylo by logické, kdyby žadatel projevil obavu ze svého uvěznění již při první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou v ČR podal v červnu roku 2006. Zde nic o svém trestním stíhání ale neuváděl. Dokonce nic o svém trestním stíhání nesdělil ani v aktuální žádosti ze dne 1.12.2015. Hovořit o něm začal až v pohovoru, kde sdělil, že informaci o uvěznění a potrestání společníka, s nímž podnikal, měl od své rodiny již od roku 2005. Vzhledem ke skutečnosti, že jeho první řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo ukončeno až v září roku 2005, mohl o potrestání společníka, případně zahájení trestního stíhání jeho osoby, informovat správní orgán či soudní instanci již v průběhu tohoto prvního správního řízení, pokud by pro něj bylo tak významné, jak deklaruje nyní. Navíc, jak uvedl v současném pohovoru, jeho zdravotní stav byl v té době dobrý, pamatoval si všechny údaje. Ve světle zjištěných okolností má správní orgán za to, že své trestní stíhání v zemi původu nastínil v současném řízení až v situaci, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, tedy zcela účelově. Toto tvrzení správní orgán je podloženo i výpovědí samotného žadatele, který na dotaz správního orgánu, z jakého důvodu o azyl žádá až nyní, když se o popravě společníka dozvěděl již v roce 2005 a poslední mozkovou příhodu měl již v roce 2011, a od této doby potíže nemá, odpověděl, že tak činí z důvodu, jelikož dne 26. 11. 2015 skončila platnost výjezdního příkazu, který mu byl udělen. Vlastní nečinností si tedy žadatel způsobil potíže, vyplývající z nelegálního pobytu cizinců na území ČR a k legalizaci pobytu zvolil institut mezinárodní ochrany, který k tomuto účelu rozhodně určen není. Správní orgán shrnuje, že obavy jmenovaným uváděné jsou pouze výrazem jeho snahy uvést jiné, z pohledu azylového zákona přijatelnější okolnosti, než kterým by byl konkrétně při návratu do vlasti vystaven.“

Sám žalobce v rámci správního řízení uváděl, že s drogovou činností jeho společníka nemá nic společného, nelze tedy dovodit, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné

újmy ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu. Závěrem soud uvádí, že obavy žalobce z trestu smrti nelze považovat za zjištěné a výše popsané situace nelze podřadit pod okolnosti znemožňující jeho návrat do domovského státu.

Skutečnost, že žalobce dle svého vyjádření má na území ČR těžké veškerého soukromého a rodinného života a jeho případné vycestování představuje rozpor s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod není důvodem, který by sám o sobě byl možný podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany. NSS již mnohokrát judikoval, že primárním účelem azylového řízení není legalizace pobytu cizince na území ČR a mezinárodní ochranu či doplňkovou mezinárodní ochranu je možno udělit jen v případě zjištění taxativně vymezených důvodů v zákonu o azylu.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 24. srpna 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně